
ZGODBARJENJE
ŠOLA
ŠOLA

ZGODBARJENJE

ZGODBARJENJE: MEDGENERACIJSKA POT POKLICEV

Študijski krožek: Zgodbarjenje: medgeneracijska pot poklicev
Uredila in zbrala: Ana Marija Blažič, RIC Novo mesto
Zgodbo napisala: Ana Marija Blažič, RIC Novo mesto

Avtorji risb in izdelkov, člani študijskega krožka:
Aneja, Jana, Joži, Dubravka; Janez, Marjetka; Nina, Mojca;
Tinkara, Neža, Magda, Marjetka; Brina, Breda; Pino, Vera;
Tristan, Julijan, Boža; Eva, Luka, Marija

Oblikovanje: Sweetstuff, kreativni studio, Andreja Karba s. p. in Ana Marija Blažič
Ilustracije: Andreja Karba
Izdajatelj: Razvojno izobraževalni center Novo mesto, zanj Gregor Sepaher
Gradivo je lektorirano.

Vrsta gradiva: 1. Elektronska izdaja
Publikacija je brezplačna.
Povezava: https://www.ric-nm.si/si/novice/zgodbarjenje:-medgeneracijska-pot-poklicev/

ZGODBARJENJE

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID 76146947

ISBN 978-961-6985-57-4 (PDF)

Kraj in leto izdaje: Novo mesto, 2021

Projekt sofinancira Ministrstvo RS za izobraževanje, znanost in šport.
Krožek je sodeloval tudi s Kariernim centrom za mlade »VšečKAM in GREM«.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE, ZNANOST IN ŠPORT

ŠTUDIJSKI KROŽKI

vsečKAM in GREM Karierni center za mlade

ric RAZVOJNO IZOBRAŽEVALNI CENTER NOVO MESTO

MOJE IME JE:

ŠTUDIJSKI KROŽEK SEM OBISKOVAL/A
Z BABICO/DEDKOM:

ALI SI ŽE RAZMIŠLJAL/A
O TEM, KAJ BOŠ, KO ODRASTEŠ?
KATERI POKLIC BI ŽELEL/A
OPRAVLJATI?

MOJA BABICA/DEDEK JE
PO POKLICU:

JAZ IN MOJA BABI/DEDEK NA ŠTUDIJSKEM KROŽKU

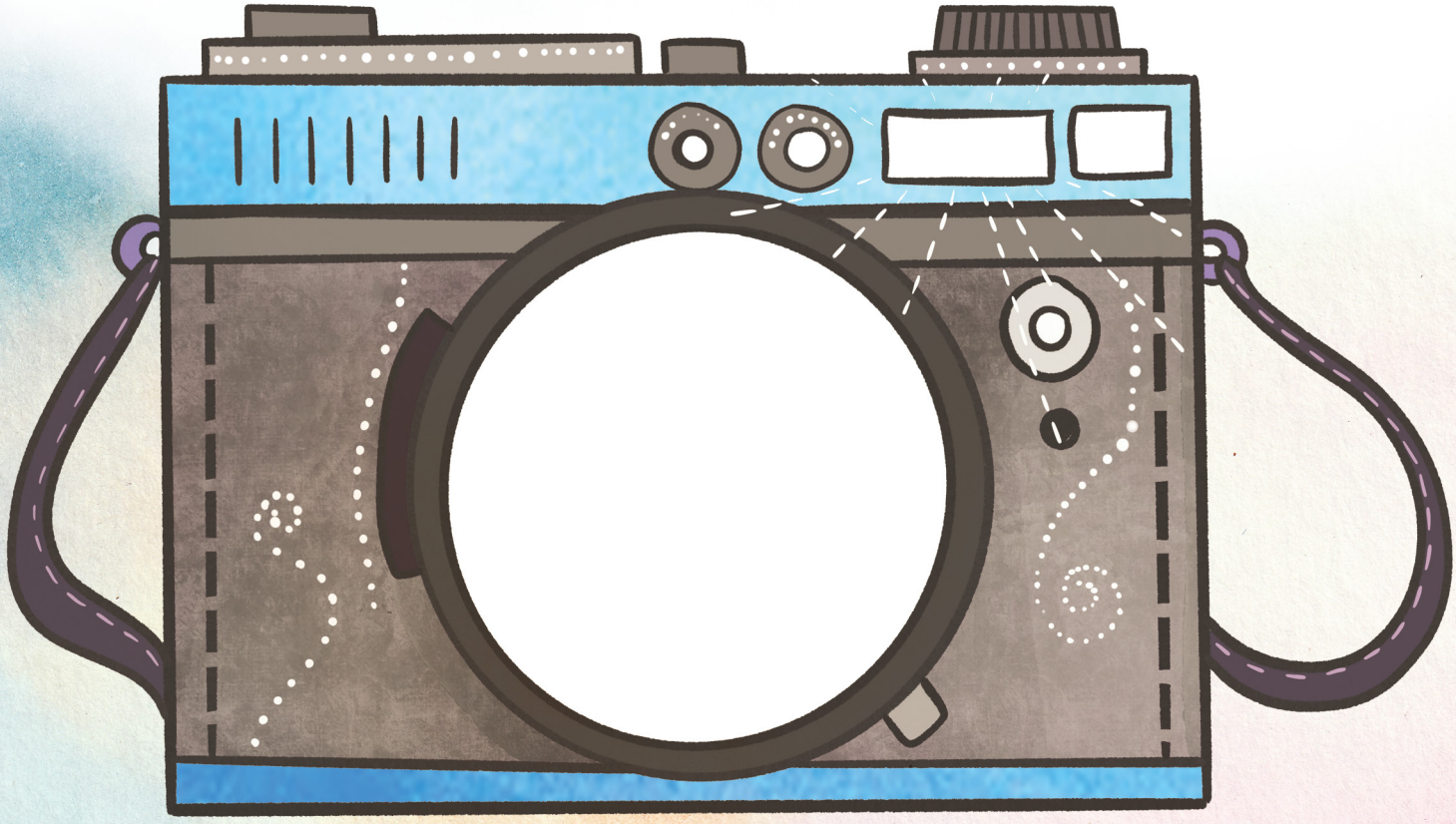

FOTO OKVIR ZA VAJINO NAJLJUBŠO SLIKO

ČUSTVENI TERMOMETER

KAKO SVA SE POČUTILA PRED DELAVNICAMI?

STRESNO

UMIRJENO

KAKO SVA SE POČUTILA PO DELAVNICAH?

KAKŠNE BARVE SO BILI VAJINI OBČUTKI?
SLEDITA BARVNEMU KLJUČU IN OBARVAJTA POLJI.

Poklicko. Vsak dom ga ima, vsaka hiša ga pozna. No, naš Poklicko je bil drugačen, poseben. Ime mu je bilo Poklicko. Prijatelji so ga klicali Poklicko Čarli.

Star je bil sedem let. Že na prvi pogled nepozaben. Ko si ga prvič srečal, si opazil več stvari. Moder kot barva globine Atlantskega oceana in dobrega srca vedno in povsod. Imel je pisane in skodrane lase ter velike bele oči. Vemo, da ljudi odlikujejo različne vrline. Tudi Čarli jih je imel. Na njegovem obrazu je žarel širok nasmeh, ki nam je dal vedeti, da je po naravi vedno dobre volje.

Noben Poklicko ni popoln in tudi Poklicko Čarli je imel nekaj slabih lastnosti. Bil je zelo samosvoj, trmast in velikokrat neubogljiv. Pisalo se je leto, ko v šolo ni hodil prav rad. Je bil pa odličen v raziskovanju, k čemur so ga gnali brezmejni pustolovski duh, radovednost in neustrašnost za odkrivanje novih stvari.

Tistega jutra ni nihče slutil, da se mu bo na poti v šolo zgodilo toliko stvari. Vas zanima, kaj se je zgodilo? Prisluhnimo zgodbi.

Sonce je vstalo izza gora. Prvi zlati žarki so posijali prek neba in razpredli svoje žarke po mestu. Budilka je zazvonila prvič in zazvonila drugič. Ko je v ranem jutru zazvonila tretjič, je Čarlija naposled le zbudila.

»KARA-KULA-HULA, koliko je že ura! Spet bom zamudil v šolo!« je zavpil. Hitro se je oblekel in nejevoljen odhitel proti šoli.
Sprva je dan izgledal tak kot vsak drug. Ni pa pričakoval, da bo tokratna pot do šole pustolovska.

V svetlobi jutranje zarje in meglice, v daljavi izza gozdne zaseke, je zaslišal različne živalske glasove. Radovednost je pritegnila njegov pogled. Spraševal se je, kaj neki bi lahko povzročilo nenavadne glasove. Našpičil je ušesa in napel oči. Načrtovana pot se je kar naenkrat spremenila. Zašel je v sosednjo ulico in se izza ostrega ovinka pričel spuščati po cesti navzdol. Ni se kaj dosti zmenil za čas, ampak je sledil svojim igrivim korakom.

Zrak je postajal manj gost, glasovi pa vse bolj razločni. Mimo so šla debela hrastova drevesa. Slišati je bilo glasne krike razigranih ptic, laježe kužkov in ljubko mačje mijavkanje. Na mogočni stavbi se je pojavil napis »Veterinarska postaja«.

»Sedaj pa vem, od kod je prihajalo toliko različnih glasov!« je radostno vzkliknil. Brezskrbno je opazoval živali in skozi okno opazil pri delu več veterinarjev: Julijana, Luko, Jano in Tinkaro.

V naslednjem trenutku se je Čarli ozrl v vse smeri ulice in na vogalu obstal. Zaskrbljeni pogled je povedal vse. »KARA-KULA-HULA!« je bilo zopet slišati iz njegovih ust. »Izgubil sem se,« je zajecljal. Oblil ga je mrzel pot. V njem je zrasel občutek strahu in napetosti. Pomislil je: »Zašel sem s poti. Pomoč potrebujem. Želim si, da bi mi kdo pomagal poiskati pot nazaj«.

Ne vedoč, kaj počne, je zamižal in se nežno dotaknil svojega oranžnega srca.

Kot strela z jasnega sta se izza ovinka prikazali temni postavi. Sprva je Čarli razločil le senci. Njegovo srce se je od strahu skorajda ustavilo. Nato sta se prikazala dva moža, ki sta se počasi ločila od sence ozke ulice.

Bila sta policista po imenih Pino in Tristan. Z zanimanjem sta vprašala Čarlija: »Ali si v redu? Potrebuješ kakšno pomoč?«

Čarlija je objela tišina. Rahlo je povlekel sapo skozi nos in po hropečem »mhhh« izjavil: »Izgubil sem se. Ne poznam poti nazaj«.

Policista sta prepoznala njegovo stisko, zato sta mu priskočila na pomoč. Odpeljala sta ga do izhodišča njegovega popotovanja.

Nenadoma se je slišalo zavijanje gasilskih siren »uiiiiiiiuuuuu, uiiiiiiiuuuuu, uiiiiiiiuuuuu«. Policista sta pozdravila Čarlija in odhitela proti kraju, kjer je gasilec Gregor reševal ujete živali. Še preden sta stekla, se jima je Čarli lepo zahvalil in nadaljeval svojo pot proti šoli.

Poišči pot skozi labirint. Poveži poklic s pripadajočim vozilom.

gasilec Gregor

policist Andrej

vojak Janez

Na potepanju po starih kamnitih ulicah, ki so peljale med barvitimi hišami, so Čarlijevi pogledi švigali po očarljivih in sijoče tlakovanih ulicah. Občudoval je delo arhitektke Brede. Njegove oči so spremljale živahne trge in iskale skrite kotičke.

V eni izmed stavb je slišal otroško žvenketanje. Opazil je, da se v eni od njih nekaj dogaja. Njegova dobronamerna navihanost je tokrat prišla do izraza, saj je želel pokukati v prostor, od koder so prihajali glasovi. Pokljukal je, a so bila vrata zaklenjena.

»KARA-KULA-HULA!« je bilo vnovič slišati iz njegovih ust. Zamižal je in se nežno dotaknil svojega oranžnega srca.

Njegove, sprva grenko zategnjene ustnice, so se v trenutku sprostile in se počasi zavihale v nasmeh. Vrata mu je odprl kemik Jure, ki je pred vhodnimi vrati slišal ropotanje. Male, a radovedne Čarlijeve oči so se ob pogledu na učilnico zaiskrile.

Za zaprtimi vrati so potekale delavnice, kjer so otroci s svojimi starimi starši izvajali zabavne kemijske eksperimente. Na drugi strani učilnice je programer Adi poučeval osnove programiranja. Odvijala se je tudi ustvarjalna medgeneracijska delavnica, kjer sta slikarki Vera in Boža pomagali otrokom s prvimi koraki pri slikanju na platno. Pridno sta vihteli svoje kreativne ročice in barvite čopiče zamahovali sem ter tja.

Srce mu je vriskalo od radosti, saj je v sebi dolga leta nosil željo po ustvarjanju. Odločil se je, da se na delavnicah nekaj časa zadrži.

Njegove misli so letele na krilih radovednosti. Razmišljal je o poklicih, ki jih je spoznal. Med drugim tudi o spoznanju, da ima super moč. Špica-kul-mega-prima-sijajno super moč. Svoje oranžno srce.

Rekel si je na glas: »Vsakokrat, ko sem se ga nežno dotaknil, se je tudi želja dotaknila mojega srca in se uresničila«.

Še isti hip, ko je razmišljal o svoji super moči, se je v učilnici ozrl na veliko samostoječo uro. Kazalec se je ravno premaknil na sedem minut do poldne. Znova si je pomencal oči, da se je prepričal, ali vidi prav.

Ponovno je pobližje pogledal na uro in kriknil na ves glas: »KARA-KULA-HULA! Zamujam v šolo! Učiteljica bo nejevoljna.«

Zatisnil si je oči, se dotaknil oranžnega srca in si zaželel premik ure nazaj. V istem hipu je ura začela bliskovito teči.

»Bum – bum, pok, bum« je naredilo v prostoru in točno ob osmih zjutraj je mehanizem znova zažvrgolel.

»Kakšno super moč premorem,« je razigrano izjavil in oddrvel proti šoli. Spotoma je razmišljal o šoli.

Spoznal je, da je šola kraj mnogih priložnosti, prostor reševanja različnih izzivov, prizorišče, kjer se z uspešnim šolanjem pridobi poklic, kotiček, kjer so vedno dostopni učitelji za pogovore.

Domislil se je izvrstne ideje. Spomnil se je na učiteljico Marjetko. Tudi na kuharice Dubravko, Magdo, Nino in Evo, ki ga vsako jutro dobrosrčno pričakajo v šolski jedilnici, ni pozabil. Želel se je odzvati na njihovo delo in jim v zahvalo podariti rože.

Vsi imamo talente in svoje super moči. Svojih se je sedaj zavedal tudi Čarli. Dotaknil se je svojega oranžnega srca in si zaželel, da bi bila cvetličarna odprta.

V svetli ulici, za zaveso velikega okna, sta se silhueti nenadoma premaknili. Prikazali sta se dve prijazni in gostoljubni prodajalki – Mojca in Marija. Poleg njiju je bila v prostoru še prikupna cvetličarka z imenom Aneja, ki je za Čarlija pripravila šopek rdečih rož.

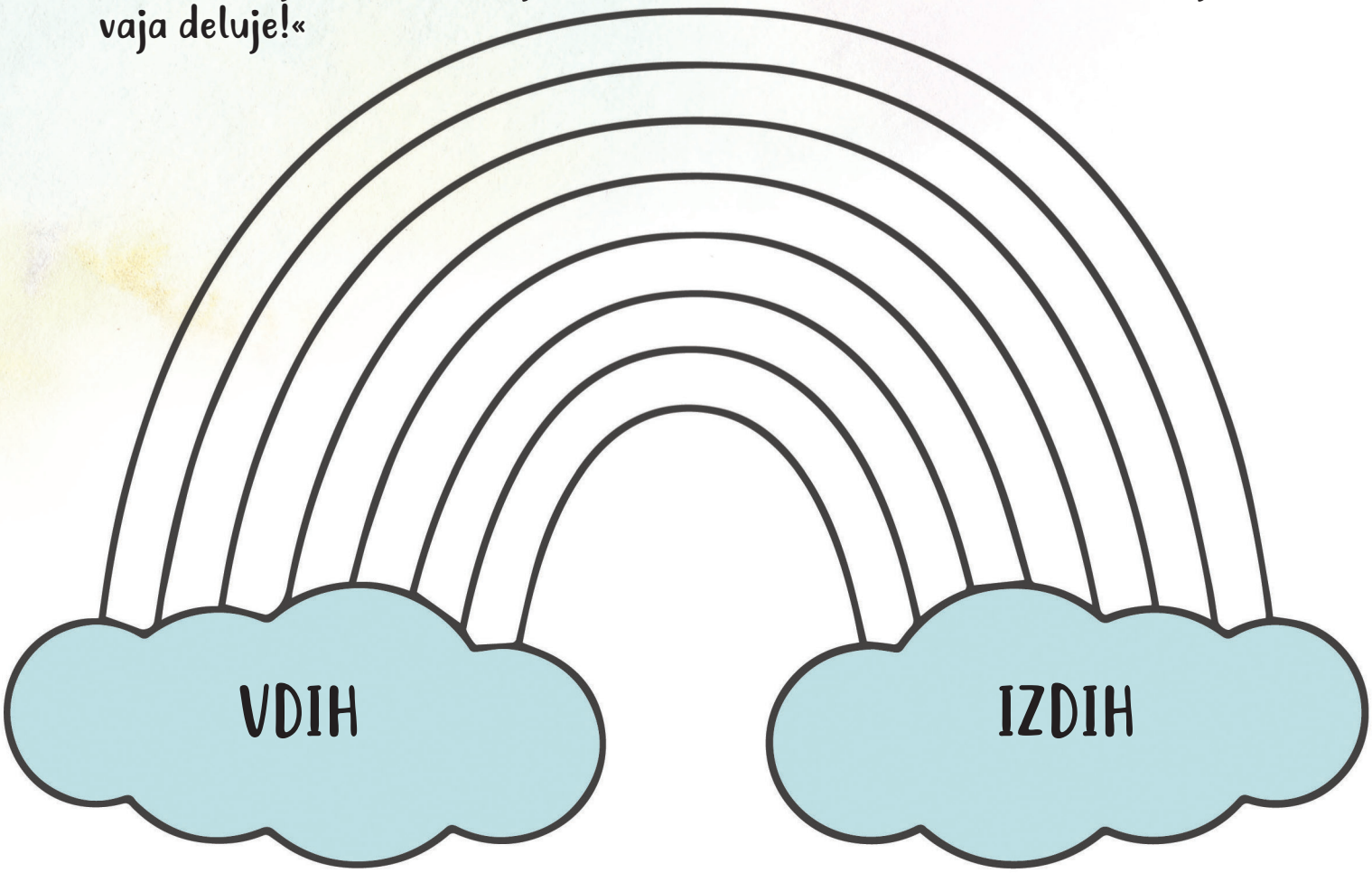
Pot do šole je bila dolga in naporna. Čarli pa že močno utrujen. Preden je vstopil v šolske prostore, se je želel umiriti. Domislil se je mavrične Brinove meditacijske vaje. Da je vaja v celoti uspela, je moral slediti navodilom.

Mavrična meditacijska vaja

S telefonom je skeniral barvasti diagram na levi strani in poslušal njegov zvočni zapis. Usedel se je na mehko preprogo v položaj lotosovega cveta in zložil roki v meditativno držo, da se je njegovo telo umirilo in pripravilo na sproščanje.

Nato je s prstom potoval po mavrici in med potovanjem iz levega na desni oblaček globoko dihal. Pričel je z vdihom, nato je v drugi polovici nadaljeval v izdih.

Naenkrat je začutil umirjenost in si rekel: »Odlično, tale meditacijska vaja deluje!«

POIZKUSI ŠE TI! ZA KONEC ŠE POBARVAJ MAVRICO.

Pričelo je bobnati in ropotati. Čarli se je vprašal: »Kaj neki ruši moj mir?« Pričel je hoditi in gledati okoli sebe, da bi kaj videl, napenjal je ušesa, da bi kaj slišal. »Žvenk-klenk, moj trebušček je,« je v smehu pripomnil.

Čarli je bil že precej lačen. Navsezadnje, dan je bil od jutra živopisan. Pred odhodom v učilnico je švignil v šolsko jedilnico, saj je slišal šklopotanje pokrovk in kuhalnic, ustvarjanje glasbe z lonci in kozarci, ribežni so rezali sire in listi mete so šibali v čajanke.

Kuharske umetnice Dubravka, Magda, Nina in Eva so za otroke pripravljale mamljive malice. Njihova ušesa so slišala vsak zlog rožljanja Čarlijevega trebuščka, saj jih je prineslo vse tja do kuharske mize. Njihove bistre in pazljive oči so opazile, da je bil Čarli zelo lačen, zato so mu ponudile slasten obrok.

Čarli je potešil svojo lakoto in jim podaril rdeče rože. V zameno pa je dobil zbirko »100 MOJSTRSKIH KORAKOV ZA NEKAJ KUHARSKIH PODATKOV«.

S pomočjo knjige se je tako imel možnost naučiti pripraviti zdrav in polnovreden zajtrk.

Nato je hitro odhitel v učilnico, da ne bi zamudil pričetek pouka. Približal se je učilnici in zagledal učiteljico Marjetko. Pričel ji je pripovedovati o dogodivščinah tistega dneva: o poklicih, ki je spoznal, o uvidenju, kaj vse se lahko v šoli naučiš in katero izobrazbo pridobiš. Od takrat naprej je prav rad vsak dan hodil proti šoli.
»To pa so prigode in pol. O tem bi moral napisati zgodbo«, je rekla učiteljica. Tako se je res zgodilo. Čarli je zgodbo zlil na papir in nastalo je ZGODBARJENJE.

So ljudje, ki se jim ideje utrinjajo kot mehurčki na brbotajoči juhi, in so ljudje, v katerih očeh se lesketa ognjeni sij ob pripovedovanju zgodb.

Domišljiji daj prosto pot in pobarvaj podobe, ki jih srečuješ na svoji poti do šole. Ne pozabi, ustvarjalno izražanje pomirja in odganja stres.

KAJ BI PA POSTAL/A TI?

Cvetličarka ANEJA

Avtomehanik LUKA

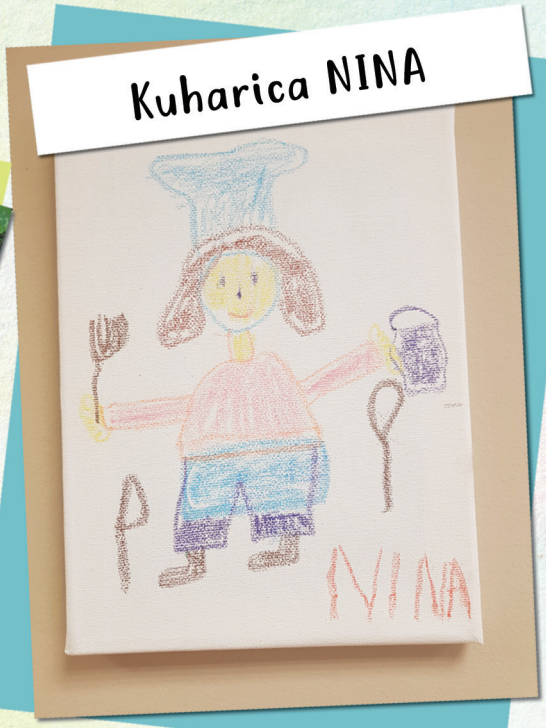

Policist PINO

Veterinar JULIJAN

Kuharica NINA

Veterinarka TINKARA

Manekenka BRINA

Policist TRISTAN

Vzgojiteljica NEŽA

Kuharica EVA

Veterinar LUKA

Vojak JANEZ

Veterinarka JANA

ZNAČKE

Gasilec GREGOR

Kemik JURE

USTVARJANJE

ROBOTIKA

CVETLIČARKA

Programer ADI

VETERINAR